radu & asociații
Veritas, Fiducia, Sapientia.

STUDIU · DEȘEURI ȘI SALUBRIZARE · POLITICĂ LEGISLATIVĂ

Derogările UE în domeniul deșeurilor

Pledoarie pentru un cadru de conformare realist, care să nu transfere asupra operatorilor de salubrizare costul întârzierilor statului.

Av. Radu Mihai
S.C.P.A. Radu și Asociații · București

Studiu · Ediția I
Octombrie 2026

CUPRINS

Ce găsiți în această lucrare.

Dreptul Uniunii conține mecanisme de amânare și derogare exact pentru statele care pornesc de la un nivel scăzut de infrastructură. România a folosit unul singur. Studiul inventariază cele opt mecanisme disponibile, termenele lor și efectele pasivității statului asupra operatorilor de salubrizare și propune o lege de aplicare.

SINTEZĂ	Rezumat.	2
CAPITOLUL 1	Problema.	3
CAPITOLUL 2	Temeiul: flexibilitatea este parte a dreptului Uniunii, nu o excepție de la el.	3
CAPITOLUL 3	Situația României.	3
CAPITOLUL 4	Inventarul mecanismelor de flexibilitate.	7
CAPITOLUL 5	Necorelările interne care anulează efectul flexibilităților.	12
CAPITOLUL 6	Impactul asupra operatorilor.	12
CAPITOLUL 7	Propunerile.	14
CAPITOLUL 8	Calendarul termenelor.	15
CAPITOLUL 9	Proiectul de lege.	17
CAPITOLUL 10	Expunerea de motive.	22
CAPITOLUL 11	Destinatarii și calea de promovare.	23
SURSE	Surse principale.	23

SINTEZĂ

Rezumat.

Dreptul Uniunii permite statelor care pornesc de jos să își eșaloneze obligațiile. România a folosit această posibilitate o singură dată.

România are cea mai scăzută rată de reciclare a deșeurilor municipale din Uniune — 12,4% în 2023, față de o medie europeană de 48% — și depozitează 74% din deșeurile municipale, fără progres din 2010.[1] Țintele Uniunii pentru 2025, 2030 și 2035 nu pot fi atinse la termenele inițiale. Aceasta nu este o opinie, ci constatarea instituțiilor europene însele.[2]

12,4%	74%	38%	1,3%
reciclarea deșeurilor municipale (2023)	depozitarea deșeurilor municipale (2022)	reciclarea ambalajelor (2021)	utilizarea circulară a materialelor (2024)
ținta 2025: 55%	ținta 2035: max. 10%	ținta 2025: 65%	media UE: 12,2%

Sursa: Eurostat (2025–2026); AEM, profilul de țară România (2025).

Dreptul Uniunii conține, pentru exact această situație, **mecanisme de flexibilitate**: amânări ale țintelor de reciclare și de depozitare, derogări de la colectarea separată, derogări de la valorile-limită de emisie, opțiuni de exceptare în noile scheme de tarifare a carbonului și, la nivel de tratat, dreptul statului de a cere derogări temporare și sprijin financiar atunci când costurile sunt disproporționate. România a folosit până acum un singur asemenea mecanism — amânarea țintei de reciclare municipală pentru 2025 — și a lăsat să expire termenele pentru celelalte.

Costul acestei pasivități nu este suportat de stat, ci de **operatorii de salubrizare**: ei primesc sancțiunile contravenționale, ei suportă contribuțiile mutate pe tarif, ei finanțează din venituri proprii obligații pe care statul le-ar fi putut eșalona legal. Studiul de față demonstrează că:

1. Termenele pentru cele mai importante mecanisme rămase deschise sunt **31 decembrie 2028** (amânarea țintei de reciclare municipală pentru 2030 și a țintelor pe materiale pentru ambalaje), **31 iulie 2029** (exceptarea de la EU ETS pentru incinerare, dacă propunerea Comisiei va fi adoptată) și **31 decembrie 2033** (amânarea țintelor pentru 2035). Planurile de implementare trebuie începute acum.
2. Derogarea de la colectarea separată prevăzută de art. 10 alin. (3) din Directiva-cadru nu necesită aprobarea Comisiei: este o decizie internă, care trebuie doar procedurată în dreptul român. Lipsa procedurii expune operatorii la sancțiuni pentru obligații pe care dreptul Uniunii permite să nu fie impuse.
3. Transpunerea Directivei (UE) 2024/1785 (IED 2.0), al cărei termen a expirat la 1 iulie 2026, trebuie să preia integral derogările individuale pentru instalații și termenele de conformare, nu doar sancțiunile.
4. România trebuie să invoce art. 192 alin. (5) TFUE în negocierea extinderii EU ETS la incinerarea deșeurilor: într-un stat care depozitează trei sferturi din deșeurile municipale, tarifarea carbonului la incinerare împinge deșeurile spre depozit, contrar ierarhiei deșeurilor.

5 Toate aceste măsuri pot fi adoptate printr-o singură lege, al cărei proiect este redactat în capitolul IX.

CAPITOLUL 1

Problema.

Țintele Uniunii sunt obligații ale statului. În România, ele au devenit obligații ale operatorului de salubrizare.

Dreptul Uniunii în domeniul deșeurilor este construit pe **ținte de rezultat** stabilite pentru stat: procente de reciclare, plafoane de depozitare, rate de colectare. Destinatarul obligației este statul membru. În România însă, mecanismul de aplicare a transformat aceste obligații de rezultat ale statului în obligații de mijloace și de rezultat ale operatorului de salubrizare, prin trei canale:

- **contractual** — țintele naționale sunt preluate ca indicatori de performanță în contractele de delegare, deși operatorul nu controlează nici infrastructura (adesea întârziată), nici comportamentul utilizatorilor, nici politica tarifară;
- **financiar** — contribuțiile datorate Fondului pentru mediu pentru neîndeplinirea țintelor și contribuția pentru economia circulară ajung, pe calea tarifelor și a refacturărilor, în sarcina operatorului sau sunt recuperate cu întârziere;
- **sancționator** — neîndeplinirea obligațiilor de colectare separată se sancționează la nivelul operatorului, chiar acolo unde infrastructura, finanțarea sau condițiile tehnice lipsesc.

Curtea de Conturi Europeană a confirmat acest dezechilibru pentru România: operatorii infrastructurii suportă riscul de cost, contractele au durate de cel mult zece ani — mai scurte decât durata de viață a instalațiilor —, două din trei proiecte auditate au înregistrat pierderi la început, iar ponderea facturilor neîncasate ajunge până la 40%.[3]

În același timp, statul are la dispoziție instrumente legale pentru a eșalona propriile obligații. Neutilizarea lor nu reduce obligația — o face doar mai scumpă și o mută pe umerii celor care prestează efectiv serviciul. Studiul identifică aceste instrumente, termenele lor și modul în care trebuie folosite.

CAPITOLUL 2

Temeiul: flexibilitatea este parte a dreptului Uniunii, nu o excepție de la el.

Amânările și derogările sunt prevăzute expres de tratate și de actele Uniunii, tocmai pentru situația României.

Solicitarea unei derogări nu este o abdicare de la obiectivele de mediu. Este exercitarea unui drept prevăzut expres de tratate și de actele de drept derivat, tocmai pentru statele care pornesc de la un nivel scăzut de infrastructură.

1. Nivelul tratatelor.

Art. 192 alin. (5) TFUE prevede că, atunci când o măsură de mediu implică **costuri considerate disproporționate pentru autoritățile publice ale unui stat membru**, actul respectiv stabilește dispoziții corespunzătoare sub forma unor **derogări temporare** și/sau a unui **sprijin financiar din Fondul de coeziune**.[4] Norma se aplică la adoptarea fiecărui act nou. Un stat care nu o invocă în Consiliu renunță, de fapt, la ea.

Principiul proporționalității (art. 5 alin. (4) TUE) impune ca acțiunea Uniunii să nu depășească ceea ce este necesar. Principiul poluatorul plătește (art. 191 alin. (2) TFUE) impune ca suportul costurilor să revină celui care generează poluarea — producătorul și deținătorul deșeului —, nu prestatorului serviciului public.

ATAC

Teza studiului

Solicitarea unei derogări nu este o abdicare de la obiectivele de mediu, ci exercitarea unui drept prevăzut de tratate. Neutilizarea lui nu reduce obligația statului — o face doar mai scumpă și o mută pe umerii operatorilor.

2. Nivelul actelor de drept derivat.

Fiecare act major din domeniu conține propriul mecanism de flexibilitate, cu condiții de eligibilitate obiective și cu un termen de notificare. Statul care îndeplinește condițiile și notifică în termen beneficiază de flexibilitate; Comisia poate solicita revizuirea planului, dar nu poate refuza dreptul însuși acolo unde actul nu i-l conferă. Mecanismele sunt analizate în capitolul IV.

3. Consecința pentru dreptul intern.

Când dreptul Uniunii permite o eșalonare sau o derogare, iar statul nu o folosește, dreptul intern impune mai mult decât dreptul Uniunii. Această supra-reglementare nu este cerută de calitatea de stat membru și nu poate fi justificată prin ea. Ea este o alegere a legiuitorului național — și, ca orice alegere, poate și trebuie corectată.

CAPITOLUL 3

Situația României.

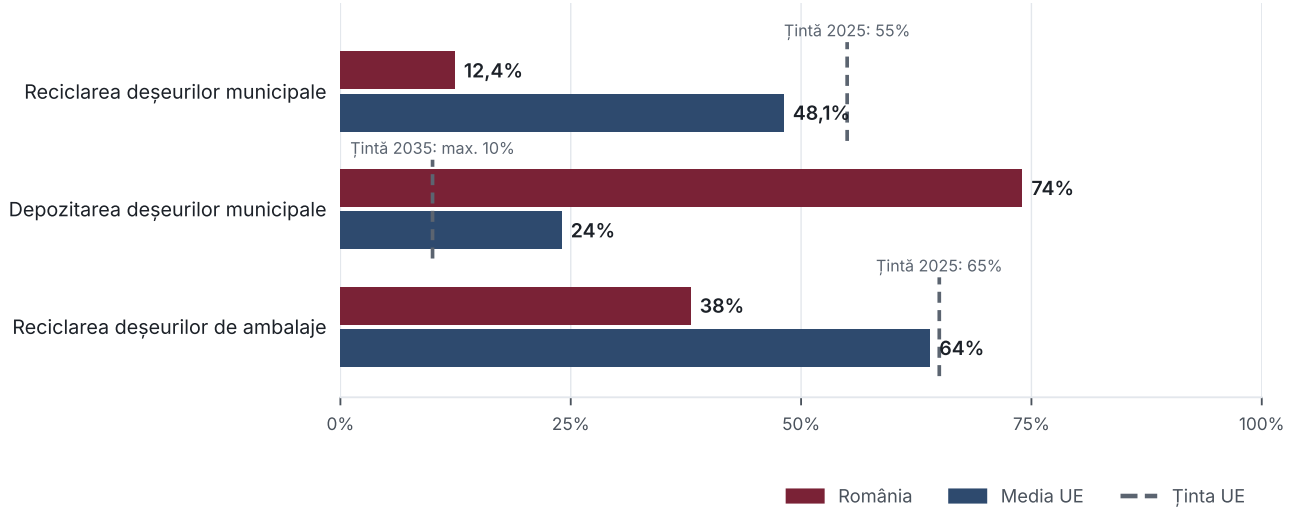
Indicatorii, mecanismele folosite până acum și procedurile deschise împotriva statului.

1. Indicatorii.

Indicator	Valoare	Observații
Rata de pregătire pentru reutilizare și reciclare a deșeurilor municipale	12% (2022)	Media UE: 49%. Stagnare din 2010.[5]

Indicator	Valoare	Observații
Rata de depozitare a deșeurilor municipale	74% (2022)	Ținta 2035: maximum 10%. Fără progres din 2010.[6]
Rata de incinerare	8% (2022)	În creștere.[7]
Rata de reciclare a deșeurilor de ambalaje	38% (2021)	Media UE: 64%; ținta 2025: 65%.[8]
Colectarea separată a deșeurilor municipale	15% (2022)	Obligatorie legal din 2012, efectivă abia din iulie 2019.[9]
Contribuția pentru economia circulară (depozitare)	aprox. 32 €/t (2024)	Sub media UE, după o dublare în 2024.[10]
Capacitatea de tratare a biodeșeurilor	aprox. 27% din biodeșeurile generate	Estimarea Comisiei din 2023.[11]

Figura 1. România față de media UE și de țintele Uniunii.

Sursa: Eurostat; AEM (2025). România: reciclare 2023, depozitare 2022, ambalaje 2021; UE: 2024, respectiv 2021.

2. Mecanismele folosite până acum.

România a notificat Comisiei intenția de a amâna cu cinci ani termenul pentru ținta de 55% reciclare municipală din 2025.[12] Potrivit Curții de Conturi Europene, România **nu** figurează printre statele care au cerut amânarea țintelor pe materiale pentru ambalaje în 2025, deși rata sa de reciclare a ambalajelor era la jumătatea distanței față de țintă.[13]

Amânarea țintei pentru 2025 nu a eliberat România de orice obligație: pe durata amânării, statul trebuia să atingă cel puțin 50% în 2025.[14] Cu o rată de 12%, acest prag minim nu va fi atins. Altfel spus, singurul mecanism folosit a fost folosit fără planul de investiții care să-l facă eficient.

3. Procedurile de constatare a neîndeplinirii obligațiilor.

În iulie 2026, Comisia a adresat României un aviz motivat pentru neîndeplinirea țintei de 50% pentru deșeurile municipale în 2020 și a țintelor pentru ambalaje, după scrisoarea de punere în întârziere din iulie 2024, iar în ianuarie 2026 a sesizat Curtea de Justiție cu privire la depozitele neconforme rămase neînchise.[15] Planul Național de Gestionare a Deșeurilor revizuit nu este încă aprobat, iar lipsa lui blochează accesul la finanțările pentru infrastructură.[16] Fiecare dintre aceste situații amplifică presiunea asupra operatorilor: depozite conforme mai puține, investiții amânate, controale mai dese.

CAPITOLUL 4

Inventarul mecanismelor de flexibilitate.

Opt mecanisme, cu condițiile, termenele și ce trebuie solicitat pentru fiecare.

Tabelul de mai jos centralizează mecanismele aplicabile. Fiecare este analizat apoi separat.

Mecanism și temei	Condiții și termen	Situația României	Ce solicităm
M1. Amânarea țintei de reciclare municipală 2030 (60%) art. 11 alin. (3) DCD	Reciclare sub 20% sau depozitare peste 60% în 2013; amânare de până la 5 ani; notificare cu 24 de luni înainte: **31.12.2028**; minim 55% în 2030	Eligibilă; nicio notificare pentru 2030	Notificare până la 30.06.2028, cu plan comun pentru deșeuri municipale, ambalaje și depozitare
M2. Amânarea țintei de reciclare municipală 2035 (65%) art. 11 alin. (3) DCD	Aceleași condiții; notificare până la **31.12.2033**; minim 60% în 2035	Eligibilă	Pregătire din 2030, în paralel cu M3
M3. Amânarea țintei de depozitare 2035 (max. 10%) art. 5 alin. (6)–(8) Dir. 1999/31/CE	Depozitare peste 60% în 2013; amânare până în 2040; plafon intermediar 25% în 2035; notificare până la **31.12.2033**	Eligibilă	Notificare, cu plan care să includă infrastructura de valorificare energetică
M4. Amânarea țintelor pe materiale pentru ambalaje 2030 art. 52 alin. (2)–(3) PPWR	Abatere de max. 15 p.p. la una sau două ținte; nicio țintă sub 30% (sticlă, hârtie: sub 70%); notificare până la **31.12.2028**; ținta globală de 70% nu se amână	Termenul pentru 2025 a expirat neutilizat	Notificare pentru materialele cu decalaj maxim (plastic, lemn, aluminiu)
M5. Derogări de la colectarea separată art. 10 alin. (3) și art. 22 DCD	Una din patru condiții: aceeași calitate la colectarea în amestec; nu este cea mai bună opțiune de mediu; imposibilitate tehnică; costuri disproporționate. Fără aprobarea Comisiei; revizuire periodică	Nicio procedură internă de acordare	Procedură legală la nivel de ADI/UAT, cu aviz APM și exonerarea operatorului în zonele derogate
M6. Derogări de la valorile-limită de emisie art. 15 alin. (4)–(5) Dir. 2010/75/UE, mod. prin Dir. 2024/1785	Evaluare tehnico-economică; costuri disproporționate față de beneficii; tehnici emergente: până la 30 de luni	Termen de transpunere expirat la 01.07.2026	Transpunere integrală a derogărilor, cu termen de soluționare și procedură clară

Mecanism și temei	Condiții și termen	Situația României	Ce solicităm
M7. Exceptarea de la EU ETS pentru incinerarea deșeurilor propunerea Comisiei din 17.07.2026	Exceptare până la anul de referință 2035, dacă sunt îndeplinite 2 din 3 condiții; notificare până la **31.07.2029**	Propunere în negociere	Criteriu suplimentar pentru statele cu depozitare ridicată; invocarea art. 192 alin. (5) TFUE
M8. Derogări temporare și sprijin din Fondul de coeziune art. 192 alin. (5) TFUE	Costuri disproporționate pentru autoritățile publice; se negociază la adoptarea fiecărui act	Neinvocat sistematic	Mandat permanent al reprezentanților României în Consiliu

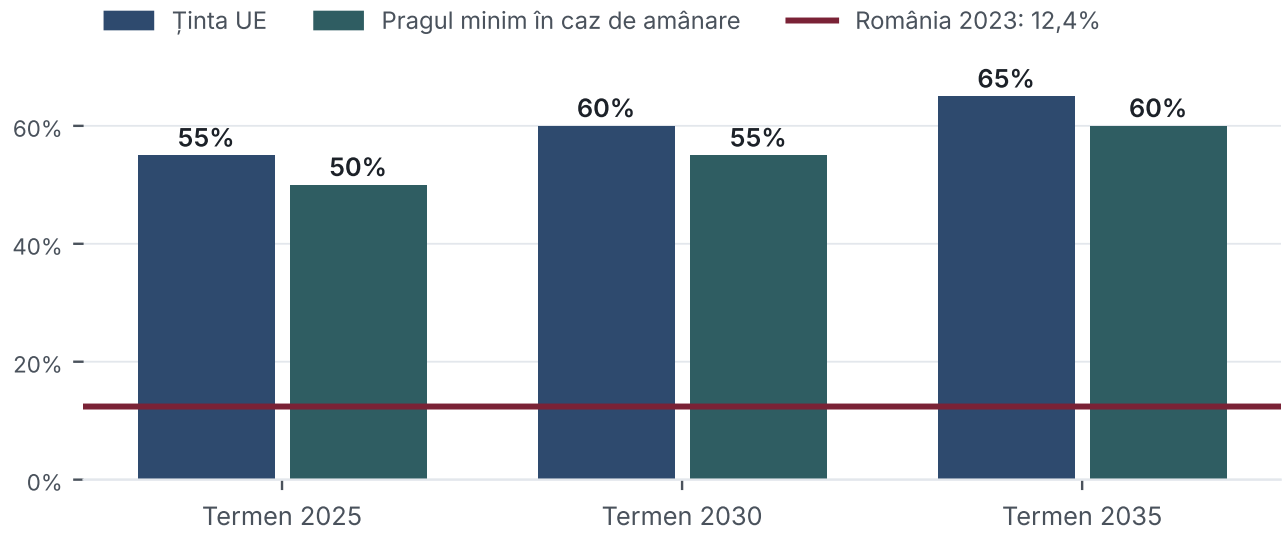
M1–M2. Amânarea țintelor de reciclare municipală pentru 2030 și 2035.

Art. 11 alin. (3) din Directiva-cadru permite statelor care, în 2013, au reciclat sub 20% sau au depozitat peste 60% din deșeurile municipale să amâne cu până la cinci ani termenele pentru 2025, 2030 și 2035.[17] Condiția este notificarea Comisiei cu cel puțin 24 de luni înainte de termenul respectiv, însoțită de un plan de implementare. Pe durata amânării, statul trebuie să atingă un prag redus: 55% în 2030, respectiv 60% în 2035.

România îndeplinește condiția de eligibilitate — a folosit-o deja pentru 2025. Pentru ținta din 2030, termenul de notificare este **31 decembrie 2028**. Recomandăm notificarea cu șase luni mai devreme, la 30 iunie 2028, pentru a acoperi cele trei luni în care Comisia poate cere revizuirea planului și cele trei luni de răspuns ale statului.

Esențial pentru operatori: **planul de implementare nu este un document birocratic, ci programul de investiții al următorilor zece ani.** El trebuie elaborat cu consultarea operatorilor și a ADI-urilor, pentru că el va determina ce capacități de sortare, compostare și valorificare se construiesc, cine le operează și cum se finanțează.

Figura 2. Distanța până la țintele de reciclare municipală: ținta UE și pragul minim permis în caz de amânare.

Sursa: Directiva 2008/98/CE, art. 11 alin. (2) și (5); Eurostat (rata României în 2023).

M3. Amânarea țintei de depozitare pentru 2035.

Directiva privind depozitele limitează la 10% cantitatea de deșeuri municipale depozitate în 2035. Statele care au depozitat peste 60% în 2013 pot amâna termenul cu până la cinci ani, cu obligația de a coborî la cel mult 25% în 2035.[18] Notificarea se face cu 24 de luni înainte, deci până la **31 decembrie 2033**, iar planul de implementare poate fi combinat cu cel pentru reciclare.

Pentru România, care depozitează 74%, chiar și plafonul intermediar de 25% presupune o transformare completă a sistemului în nouă ani. Amânarea nu este o facilitate, ci singura cale realistă. Planul trebuie să includă, în mod necesar, **capacitate de valorificare energetică** pentru fracția reziduală nereciclabilă: fără ea, reducerea depozitării nu este fizic posibilă.

Regulile de calcul ale țintei au consecințe directe pentru operatori: reziduurile din sortare sau din tratarea mecano-biologică trimise ulterior la depozit se contabilizează ca depozitate, iar fluxurile colectate separat pentru reciclare nu mai pot fi depozitate.[19] Contractele de delegare trebuie să stabilească cine suportă costul reziduurilor de tratare și cine răspunde pentru calitatea fracțiilor colectate.

ATENȚIE

Termenul care contează

Notificarea amânării țintelor pentru 2030 trebuie făcută până la 31 decembrie 2028, însoțită de un plan de implementare pe care Comisia îl poate respinge. Planul se elaborează în cel puțin doi ani: lucrul trebuie început acum.

M4. Amânarea țintelor pe materiale pentru ambalaje.

Regulamentul (UE) 2025/40 menține ținta globală de reciclare a ambalajelor — 65% în 2025, 70% în 2030 — și ținte pe materiale. Ținta globală nu se poate amâna; țintele pe materiale se pot amâna cu până la cinci ani, cu o abatere de cel mult 15 puncte procentuale, la una sau două ținte, fără ca vreo țintă să coboare sub 30% (pentru sticlă și hârtie-carton, sub 70% în cazul țintelor pentru 2030).[20]

România nu a folosit această posibilitate pentru 2025. Pentru 2030, termenul de notificare este **31 decembrie 2028**. Pentru operatori, interesul este direct: țintele pe materiale se traduc în obligații de colectare și sortare ale căror costuri trebuie acoperite de producători, prin schemele de răspundere extinsă. Amânarea țintelor cu decalaj mare (plastic, lemn, aluminiu) evită ca presiunea asupra organizațiilor de răspundere extinsă să fie transmisă, prin contracte dezechilibrate, operatorilor de salubrizare.

M5. Derogările de la colectarea separată.

Art. 10 alin. (3) din Directiva-cadru permite statelor să nu impună colectarea separată atunci când este îndeplinită cel puțin una dintre patru condiții: colectarea în amestec nu afectează potențialul de reciclare și duce la un rezultat de calitate comparabilă; colectarea separată nu reprezintă cea mai bună opțiune de mediu; nu este fezabilă tehnic; ar presupune costuri economice disproporționate.[21] Aceeași regulă se aplică biodeșeurilor (art. 22) și textilelor.

Acesta este **cel mai valoros mecanism pentru operatori şi cel mai puţin folosit în România.** El nu presupune aprobarea Comisiei; statul are doar obligaţia de a revizui periodic derogările acordate. Lipsa unei proceduri interne produce un efect absurd: zone rurale izolate, cu densitate foarte mică şi fără infrastructură de tratare a biodeşeurilor, sunt supuse aceleiaşi obligaţii de colectare separată pe cinci fracţii ca un municipiu, iar operatorul este sancţionat pentru neîndeplinirea ei.

Propunem o procedură în care ADI sau UAT decide derogarea, pe baza unui studiu tehnico-economic, cu avizul agenţiei pentru protecţia mediului, şi în care operatorul nu răspunde pentru neîndeplinirea colectării separate în zona sau pentru fluxul derogat. Compostarea individuală, acolo unde este organizată, trebuie recunoscută ca formă legală de gestionare a biodeşeurilor, cu efect asupra indicatorilor operatorului.

M6. Derogările de la valorile-limită de emisie pentru instalaţiile de tratare.

Directiva (UE) 2024/1785 face din „cele mai scăzute emisii realizabile” regula pentru autorizarea instalaţiilor, inclusiv a celor de tratare a deşeurilor, introduce sisteme de management de mediu auditate, sancţiuni de cel puţin 3% din cifra de afaceri anuală pentru încălcările grave şi dreptul la despăgubire pentru prejudiciile aduse sănătăţii.[22] Ea păstrează însă, în paralel, **derogările individuale**: autoritatea poate stabili valori mai puţin stricte atunci când atingerea nivelurilor BAT ar genera costuri disproporţionate faţă de beneficiile de mediu, iar tehnicile emergente pot fi testate până la 30 de luni.

Termenul de transpunere a expirat la 1 iulie 2026. Solicităm ca actul de transpunere să preia integral aceste derogări, cu termen de soluţionare a cererilor şi cu motivarea obligatorie a refuzului. O transpunere care importă doar sancţiunile — fără flexibilităţile — ar constitui exact supra-reglementarea pe care o contestăm. CMID-urile şi instalaţiile TMB, construite cu fonduri europene şi operate în regim de delegare, nu pot fi aduse la standarde noi fără ca investiţia suplimentară să fie stabilită în sarcina proprietarului infrastructurii şi reflectată în tarif.

M7. Exceptarea de la EU ETS pentru incinerarea deşeurilor.

La 17 iulie 2026, Comisia a propus includerea incinerării deşeurilor municipale în sistemul european de comercializare a certificatelor de emisii, cu obligaţia de restituire a certificatelor începând din 2031, eşalonat până la 100% în 2034.[23] Statele pot excepta instalaţiile până la anul de referinţă 2035 dacă îndeplinesc două din trei condiţii: o taxă naţională pe carbon mai mare decât preţul certificatelor; politici aflate pe traiectoria ţintelor de reciclare; politici aflate pe traiectoria ţintei de depozitare. Notificarea trebuie făcută până la 31 iulie 2029.

România nu va îndeplini a doua şi a treia condiţie — tocmai pentru că are nevoie de amânările descrise la M1–M3. Rezultatul ar fi paradoxal: **statul cu cea mai mare rată de depozitare din Uniune ar plăti carbonul pentru incinerare, ceea ce face depozitarea mai ieftină decât valorificarea energetică**, contrar ierarhiei deşeurilor. Comisia însăşi recunoaşte riscul de deturnare a deşeurilor spre depozit.

Propunerea este în negociere. Solicităm ca reprezentanţii României în Consiliu să obţină un criteriu suplimentar de exceptare pentru statele care au notificat amânarea ţintei de depozitare şi o perioadă de tranziţie aliniată cu termenul amânat (2040), cu invocarea expresă a art. 192 alin. (5) TFUE.

APĂRARE

Ce va obiecta Comisia

Comisia va susține că amânarea țintei de depozitare nu justifică o exceptare de la EU ETS și că taxarea carbonului la incinerare stimulează reciclarea. Răspunsul: într-un stat cu 74% depozitare, alternativa reală a incinerării este depozitul, nu reciclarea; prețul carbonului doar inversează ierarhia deșeurilor.

M8. Clauza de coeziune: art. 192 alin. (5) TFUE.

Tratatul obligă legiuitorul Uniunii să prevadă derogări temporare sau sprijin financiar atunci când o măsură implică costuri disproporționate pentru autoritățile publice ale unui stat.[24] Clauza nu se aplică automat: statul trebuie să o invoce, documentat, la negocierea fiecărui act. În următorii ani vor fi negociate cel puțin: extinderea EU ETS la incinerare, concluziile BAT pentru depozite, eventualele revizuiri ale țintelor din Directiva-cadru și ale regulamentului privind ambalajele. Solicităm un mandat permanent al reprezentanților României, fundamentat pe datele din capitolul III.

Un drept, nu o derogare: acoperirea costurilor prin răspunderea extinsă a producătorului.

Art. 8a alin. (4) din Directiva-cadru impune ca, în schemele de răspundere extinsă, contribuțiile producătorilor să acopere costurile colectării separate, transportului și tratării deșeurilor, inclusiv tratarea necesară pentru atingerea țintelor Uniunii.[25] Prin excepție, statul poate stabili o altă împărțire, dar producătorii trebuie să suporte cel puțin 80% din costurile necesare.

Nu este vorba de o derogare de cerut, ci de un **drept al sistemului public de salubrizare** pe care dreptul român nu îl aplică pe deplin. Operatorul care colectează separat ambalaje — și, din aprilie 2028, textile — trebuie să primească acoperirea costurilor de la producători, nu din tariful plătit de populație. Fiecare leu care nu vine din schema de răspundere extinsă este un leu plătit de utilizator sau pierdut de operator.

CAPITOLUL 5

Necorelările interne care anulează efectul flexibilităților.

Chiar când statul obține o amânare, dreptul intern o neutralizează pentru operatori.

Chiar şi acolo unde România foloseşte o flexibilitate la nivelul Uniunii, dreptul intern o neutralizează pentru operatori. Identificăm cinci necorelări:

1. **Țintele statului devenite indicatori contractuali.** Contractele de delegare preiau țintele naționale ca indicatori de performanță ai operatorului, cu penalități. Amânarea obținută de stat la nivelul Uniunii nu se reflectă în contracte, astfel că operatorul rămâne ținut de termenele inițiale pe care statul însuşi le-a amânat.
2. **Lipsa procedurii de derogare de la colectarea separată.** Dreptul Uniunii permite derogarea; dreptul intern nu spune cine o acordă şi cum. În lipsa procedurii, obligația devine generală, iar sancțiunea cade pe operator.
3. **Contribuțiile pentru neîndeplinirea țintelor transferate pe lanțul contractual.** Contribuțiile datorate de UAT pentru neîndeplinirea țintelor ajung, prin tarife sau refacturări, la operator, deşi cauza este lipsa infrastructurii sau a colectării separate, pe care operatorul nu o controlează.
4. **Contracte mai scurte decât infrastructura.** Contractele de cel mult zece ani pentru instalații cu durată de viață mult mai mare împiedică amortizarea investițiilor cerute de standardele noi (IED 2.0, BAT) şi fac imposibilă finanțarea lor de către operator.[26]
5. **Schimbarea legislației fără clauză de adaptare.** Fiecare act nou al Uniunii (PPWR, sistemul garanție-returnare, textilele, biodeşeurile) schimbă cantitățile şi compoziția deşeurilor. Fără o regulă legală care să califice schimbarea legislativă drept temei de modificare a contractului şi de ajustare a tarifului, operatorul suportă integral riscul unei decizii politice.

CAPITOLUL 6

Impactul asupra operatorilor.

Pasivitatea statului ajunge în sancțiuni, pierderi şi investiții nefinanțabile.

Efectele cumulate ale pasivității statului asupra operatorilor de salubrizare sunt:

- **sancțiuni** pentru obligații de rezultat care aparțin statului şi pentru obligații de colectare separată pentru care dreptul Uniunii permite derogarea;
- **pierderi de venit** prin neacoperirea costurilor colectării separate din schemele de răspundere extinsă şi prin facturile neîncasate de la UAT;

- **investiții nefinanțabile** pentru alinierea instalațiilor la standardele noi, în contracte prea scurte pentru amortizare;
- **risc legislativ nealocat**, în lipsa unei clauze legale de adaptare a contractelor;
- **risc de piață** prin creșterea costului valorificării energetice (EU ETS), în condițiile în care alternativa — depozitarea — este juridic și fizic tot mai limitată.

Toate aceste efecte se reflectă în final în tarif, deci în costul serviciului pentru populație, sau în retragerea operatorilor din proceduri, deci în continuitatea serviciului public.

CAPITOLUL 7

Propunerile.

Opt măsuri care pun în aplicare flexibilitățile și repartizează corect răspunderea.

Solicităm autorităților competente următoarele măsuri:

1. **Notificarea, până la 30 iunie 2028**, a amânării țintei de reciclare a deșeurilor municipale pentru 2030 și a țintelor pe materiale pentru ambalaje pentru 2030, cu un plan de implementare comun, elaborat cu consultarea obligatorie a operatorilor și a ADI.
2. **Notificarea, până la 30 iunie 2033**, a amânării țintelor pentru 2035 privind reciclarea și depozitarea, pregătită din 2030, cu includerea capacităților de valorificare energetică.
3. **Instituirea prin lege a procedurii de derogare de la colectarea separată**, la nivel de ADI/UAT, cu avizul APM, cu aprobare tacită și cu exonerarea operatorului pentru zonele și fluxurile derogate.
4. **Delimitarea legală a răspunderii pentru țintele naționale**: țintele de rezultat ale statului nu pot fi transferate operatorului ca indicatori contractuali sancționați, iar contribuțiile pentru neîndeplinirea țintelor nu pot fi recuperate de la operator în lipsa culpei sale exclusive.
5. **Aplicarea integrală a art. 8a alin. (4) din Directiva-cadru**: acoperirea de către producători a costurilor colectării separate, transportului și tratării efectuate de operatorii de salubrizare, pe baza unui cost de referință aprobat de ANRSC.
6. **Transpunerea completă a Directivei (UE) 2024/1785**, cu preluarea derogărilor individuale, a termenelor de conformare și a regulii potrivit căreia investițiile cerute de noile standarde se stabilesc în sarcina proprietarului infrastructurii.
7. **Mandat de negociere** în Consiliu pentru extinderea EU ETS la incinerare: criteriu suplimentar de exceptare pentru statele care au notificat amânarea țintei de depozitare, tranziție până în 2040 și invocarea art. 192 alin. (5) TFUE.
8. **Clauza legală de adaptare a contractelor**: schimbarea legislației Uniunii sau a celei naționale cu impact asupra cantităților, compoziției sau standardelor de tratare a deșeurilor constituie temei de modificare a contractului de delegare și de ajustare a tarifului.

CAPITOLUL 8

Calendarul termenelor.

Termenele care contează pentru operatori, de la 2026 la 2040.

Figura 3. Calendarul termenelor relevante pentru operatori, 2026–2040.

Sursa: Actele Uniunii citate; propunerea Comisiei din 17 iulie 2026 privind EU ETS.

Termen	Obligație sau oportunitate
01.07.2026 (expirat)	Transpunerea Directivei (UE) 2024/1785 (IED 2.0).
12.08.2026 (în curs)	Aplicarea Regulamentului (UE) 2025/40 (PPWR); normele interne contrare devin inaplicabile.
2026–2027	Negocierea extinderii EU ETS la incinerare; aprobarea PNGD revizuit.
Iunie 2027	Termenul aproximativ de transpunere a Directivei (UE) 2025/1892 (textile, risipă alimentară).
01.07.2027	Sistemele de management de mediu pentru instalațiile existente (IED 2.0).
Aprilie 2028	Schemele de răspundere extinsă pentru textile și încălțăminte.
30.06.2028 (propus)	Notificarea amânărilor pentru 2030 (reciclare municipală, ambalaje pe materiale).
31.12.2028	Termenul-limită legal pentru notificările de mai sus.

Termen	Obligație sau oportunitate
31.07.2029	Termenul-limită pentru notificarea exceptării de la EU ETS (dacă propunerea este adoptată în forma actuală).
2031–2034	Restituirea eșalonată a certificatelor ETS pentru incinerare (în forma propusă).
30.06.2033 (propus)	Notificarea amânărilor pentru 2035 (reciclare și depozitare).
31.12.2033	Termenul-limită legal pentru notificările pentru 2035.
2035 / 2040	Ținta de depozitare: 10% (sau 25% în 2035 și 10% în 2040, în caz de amânare).

CAPITOLUL 9

Proiectul de lege.

O lege care folosește mecanismele de flexibilitate și le reflectă în contractele de delegare.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

LEGE

privind utilizarea mecanismelor de flexibilitate prevăzute de dreptul Uniunii Europene în domeniul gestionării deșeurilor și asigurarea continuității serviciului de salubrizare

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

CAPITOLUL I. DISPOZIȚII GENERALE.

Art. 1. — Obiectul.

(1) Prezenta lege stabilește cadrul pentru utilizarea de către România a mecanismelor de amânare, derogare și exceptare prevăzute de dreptul Uniunii Europene în domeniul gestionării deșeurilor, precum și măsurile prin care efectele acestora se reflectă în raporturile juridice dintre autoritățile publice și operatorii serviciului de salubrizare.

(2) Prezenta lege se completează cu prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 92/2021 privind regimul deșeurilor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 17/2023, cu modificările și completările ulterioare, ale Legii serviciului de salubrizare a localităților nr. 101/2006, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și ale Legii serviciilor comunitare de utilități publice nr. 51/2006, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 2. — Definiții.

În sensul prezentei legi, termenii și expresiile de mai jos au următoarele semnificații:

a) mecanism de flexibilitate — orice posibilitate prevăzută de dreptul Uniunii Europene de amânare a unui termen, de derogare de la o obligație sau de exceptare de la un regim, în domeniul gestionării deșeurilor;

b) plan de implementare — documentul care însoțește notificarea către Comisia Europeană a unui mecanism de flexibilitate, în forma cerută de actul Uniunii aplicabil;

c) operator — operatorul serviciului de salubrizare, astfel cum este definit de Legea nr. 101/2006, republicată, cu modificările și completările ulterioare;

d) asociație reprezentativă a operatorilor — organizația patronală sau profesională ai cărei membri prestează activități de salubrizare în cel puțin jumătate dintre județe.

Art. 3. — Obligația de notificare.

(1) Autoritatea publică centrală pentru protecția mediului notifică Comisiei Europene, cu cel puțin 30 de luni înainte de termenul aplicabil:

a) amânarea țintelor de pregătire pentru reutilizare și reciclare a deșeurilor municipale, în temeiul art. 11 alin. (3) din Directiva 2008/98/CE;

b) amânarea țintelor de reciclare pe materiale pentru deșeurile de ambalaje, în temeiul art. 52 alin. (2) din Regulamentul (UE) 2025/40;

c) amânarea termenului privind reducerea cantității de deșeuri municipale depozitate, în temeiul art. 5 alin. (6) din Directiva 1999/31/CE.

(2) Notificările prevăzute la alin. (1) se fac pentru fiecare termen pentru care România îndeplinește condițiile de eligibilitate, cu excepția cazului în care Guvernul constată, prin hotărâre motivată, că ținta va fi atinsă la termenul inițial.

(3) Planurile de implementare se pot elabora în formă comună, în condițiile permise de actele Uniunii aplicabile.

Art. 4. — Elaborarea planurilor de implementare.

(1) Planurile de implementare se elaborează cu consultarea obligatorie a asociațiilor de dezvoltare intercomunitară cu obiect de activitate în domeniul gestionării deșeurilor, a asociațiilor reprezentative ale operatorilor și a Autorității Naționale de Reglementare pentru Serviciile Comunitare de Utilități Publice.

(2) Proiectul planului de implementare se publică pe pagina de internet a autorității publice centrale pentru protecția mediului cu cel puțin 60 de zile înainte de transmiterea notificării. Observațiile primite și modul de soluționare a acestora se publică împreună cu planul transmis.

(3) Planul de implementare cuprinde, pe lângă elementele cerute de actul Uniunii aplicabil, calendarul investițiilor în infrastructura de gestionare a deșeurilor, sursele de finanțare, entitatea responsabilă pentru fiecare investiție și efectele asupra contractelor de delegare în derulare.

Art. 5. — Efectele notificării în raporturile contractuale.

(1) De la data notificării unui mecanism de flexibilitate, indicatorii de performanță din contractele de delegare a serviciului de salubrizare care reproduc sau derivă din ținta amânată se consideră modificați de drept, în sensul aplicării termenului și nivelului rezultate din notificare.

(2) Delegatarul și operatorul încheie act adițional de constatare în termen de 90 de zile de la publicarea notificării. Lipsa actului adițional nu afectează producerea efectelor prevăzute la alin. (1).

CAPITOLUL III. DEROGĂRILE DE LA COLECTAREA SEPARATĂ.

Art. 6. — Acordarea derogărilor.

(1) Prin derogare de la obligațiile de colectare separată prevăzute de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2021, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 17/2023, cu modificările și completările ulterioare, adunarea generală a asociației de dezvoltare intercomunitară sau, în lipsa acesteia, autoritatea deliberativă a unității administrativ-teritoriale poate aproba, pentru o anumită zonă sau pentru un anumit flux de deșeuri, colectarea împreună a unor fracții, atunci când este îndeplinită cel puțin una dintre următoarele condiții:

a) colectarea împreună nu afectează potențialul de pregătire pentru reutilizare, de reciclare sau de alte operațiuni de valorificare și conduce la un rezultat de calitate comparabilă cu cel al colectării separate;

b) colectarea separată nu produce cel mai bun rezultat de mediu, ținând seama de impactul global al gestionării fluxurilor respective;

c) colectarea separată nu este fezabilă din punct de vedere tehnic, ținând seama de bunele practici;

d) colectarea separată ar presupune costuri economice disproporționate, ținând seama de costurile impactului negativ al colectării și tratării deșeurilor amestecate asupra sănătății și mediului, de potențialul de îmbunătățire a eficienței colectării și tratării, de veniturile din vânzarea materiilor prime secundare și de aplicarea principiului poluatorul plătește și a răspunderii extinse a producătorilor.

(2) Hotărârea se adoptă pe baza unui studiu tehnico-economic și cu avizul agenției județene pentru protecția mediului. Agenția emite avizul în termen de 30 de zile de la solicitare; în lipsa unui răspuns în acest termen, avizul se consideră favorabil.

(3) Derogarea se acordă pe o perioadă de cel mult cinci ani și se reevaluează la expirarea acesteia. Autoritatea publică centrală pentru protecția mediului ține evidența derogărilor acordate și o comunică Comisiei Europene în cadrul raportărilor periodice.

(4) Compostarea individuală organizată de unitatea administrativ-teritorială constituie formă de gestionare la sursă a biodeșeurilor, iar cantitățile estimate astfel gestionate se iau în calcul la stabilirea indicatorilor de performanță ai operatorului.

Art. 7. — Efectele derogării.

(1) În zona și pentru fluxul pentru care s-a acordat derogarea, operatorul nu răspunde contravențional și nu datorează penalități contractuale pentru neefectuarea colectării separate a fracțiilor colectate împreună.

(2) Contractul de delegare se adaptează prin act adițional, în termen de 60 de zile de la adoptarea hotărârii de derogare, inclusiv în ceea ce privește tarifele.

CAPITOLUL IV. RĂSPUNDEREA PENTRU ȚINTELE NAȚIONALE ȘI ACOPERIREA COSTURILOR.

Art. 8. — Delimitarea răspunderii.

(1) Țintele naționale de pregătire pentru reutilizare, reciclare, valorificare și reducere a depozitării constituie obligații ale statului și ale unităților administrativ-teritoriale. Ele nu pot fi stabilite în sarcina operatorului ca obligații de rezultat sancționate contravențional.

(2) Contractele de delegare pot stabili indicatori de performanță privind cantitățile colectate separat sau tratate numai în măsura în care infrastructura, finanțarea și condițiile tehnice necesare sunt asigurate de delegatar sau sunt în sarcina contractuală expresă a operatorului.

(3) Contribuțiile datorate Fondului pentru mediu de unitățile administrativ-teritoriale pentru neîndeplinirea țintelor nu se recuperează de la operator, cu excepția cazului în care neîndeplinirea se datorează exclusiv culpei acestuia, constatată prin hotărâre judecătorească definitivă.

Art. 9. — Acoperirea costurilor prin răspunderea extinsă a producătorului.

(1) În aplicarea art. 8a alin. (4) din Directiva 2008/98/CE, organizațiile care implementează obligațiile privind răspunderea extinsă a producătorilor acoperă costurile colectării separate, ale transportului și ale tratării deșeurilor care fac obiectul răspunderii extinse, efectuate de operatori, la un nivel de cel puțin 80% din costurile necesare.

(2) Autoritatea Națională de Reglementare pentru Serviciile Comunitare de Utilități Publice aprobă anual, prin ordin, costurile de referință pe tonă pentru fiecare flux, cu consultarea asociațiilor reprezentative ale operatorilor și ale producătorilor.

(3) Operatorul are dreptul să încaseze direct de la organizația de răspundere extinsă contravaloarea costurilor prevăzute la alin. (1), pe baza cantităților predate și evidențiate. Plata se face în termen de 30 de zile de la facturare.

CAPITOLUL V. INSTALAȚIILE DE TRATARE A DEȘEURILOR.

Art. 10. — Derogările de la valorile-limită de emisie.

(1) În aplicarea art. 15 alin. (4) și (5) din Directiva 2010/75/UE, astfel cum a fost modificată prin Directiva (UE) 2024/1785, autoritatea competentă pentru protecția mediului soluționează cererea operatorului unei instalații de tratare a deșeurilor privind stabilirea unor valori-limită de emisie mai puțin stricte sau privind testarea unor tehnici emergente în termen de 60 de zile de la depunerea documentației complete.

(2) Refuzul se motivează în fapt și în drept, cu analiza evaluării tehnico-economice depuse de operator.

(3) Investițiile necesare pentru conformarea cu noile cerințe privind cele mai bune tehnici disponibile, pentru instalațiile aflate în proprietatea publică și exploatate în regim de delegare, se realizează de proprietarul infrastructurii sau, dacă se realizează de operator, se recuperează integral prin tarif sau prin prelungirea corespunzătoare a duratei contractului, în condițiile legii.

CAPITOLUL VI. ADAPTAREA CONTRACTELOR DE DELEGARE.

Art. 11. — Schimbarea legislației.

(1) Intrarea în vigoare sau începerea aplicării unui act normativ al Uniunii Europene ori național care modifică obligațiile de colectare, tratare, valorificare sau eliminare a deșeurilor ori care modifică semnificativ cantitățile sau compoziția deșeurilor din aria de delegare constituie împrejurare care justifică modificarea contractului de delegare, în condițiile legislației privind concesiunile și achizițiile publice.

(2) Operatorul poate solicita delegatarului modificarea contractului și ajustarea tarifului, pe bază de fundamentare. Delegatarul se pronunță în termen de 60 de zile. În lipsa unui răspuns, operatorul se poate adresa instanței de contencios administrativ.

CAPITOLUL VII. POZIȚIA ROMÂNIEI ÎN PROCEDURA LEGISLATIVĂ A UNIUNII EUROPENE.

Art. 12. — Mandatul de negociere.

(1) La negocierea actelor Uniunii Europene în domeniul gestionării deșeurilor, inclusiv a celor privind sistemul de comercializare a certificatelor de emisii de gaze cu efect de seră aplicabil incinerării deșeurilor, reprezentanții României solicită, atunci când costurile sunt disproporționate pentru autoritățile publice române, derogări temporare și sprijin financiar, în temeiul art. 192 alin. (5) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene.

(2) Autoritatea publică centrală pentru protecția mediului consultă asociațiile reprezentative ale operatorilor înainte de stabilirea mandatului și informează anual Parlamentul asupra rezultatelor negocierilor.

CAPITOLUL VIII. DISPOZIȚII FINALE.

Art. 13. — Dispoziții tranzitorii.

(1) Notificările prevăzute la art. 3 alin. (1) lit. a) și b) pentru termenele din 2030 se transmit până la data de 30 iunie 2028.

(2) Prevederile art. 7, 8 și 11 se aplică și contractelor de delegare în derulare la data intrării în vigoare a prezentei legi.

Art. 14. — Intrarea în vigoare.

Prezenta lege intră în vigoare la 30 de zile de la publicarea în Monitorul Oficial al României, Partea I.

CAPITOLUL 10

Expunerea de motive.

Motivele, compatibilitatea cu dreptul Uniunii și impactul proiectului.

1. Motivul emiterii actului normativ.

România se află în urma tuturor statelor membre la reciclarea deşeurilor municipale şi conduce clasamentul la depozitare. Dreptul Uniunii pune la dispoziția statelor aflate în această situație mecanisme de amânare şi derogare, pe care România le-a folosit numai parțial. Termenele pentru mecanismele rămase deschise expiră în 2028, 2029 şi 2033, iar elaborarea planurilor de implementare necesită cel puțin doi ani.

În același timp, dreptul intern transferă asupra operatorilor de salubrizare obligații de rezultat care aparțin statului, nu procedurează derogările de la colectarea separată şi nu aplică integral regula acoperirii costurilor prin răspunderea extinsă a producătorilor. Proiectul corectează aceste deficiențe printr-un act unic, fără a modifica nivelul ambiției de mediu: țintele rămân aceleași, se schimbă doar calendarul realist de atingere a lor şi repartizarea corectă a răspunderii.

2. Compatibilitatea cu dreptul Uniunii Europene.

Proiectul nu derogă de la dreptul Uniunii, ci îl aplică: art. 3–5 operaționalizează art. 11 alin. (3) din Directiva 2008/98/CE, art. 5 alin. (6) din Directiva 1999/31/CE şi art. 52 alin. (2) din Regulamentul (UE) 2025/40; art. 6–7 transpun art. 10 alin. (3) şi art. 22 din Directiva 2008/98/CE; art. 9 aplică art. 8a alin. (4) din aceeași directivă; art. 10 asigură transpunerea art. 15 alin. (4) şi (5) din Directiva 2010/75/UE, astfel cum a fost modificată prin Directiva (UE) 2024/1785; art. 12 aplică art. 192 alin. (5) TFUE.

3. Impactul socio-economic.

Proiectul reduce riscul de majorări de tarif pentru populație generate de sancțiuni şi contribuții care nu au legătură cu prestația operatorului, mută costul colectării separate a fluxurilor aflate sub răspundere extinsă către producători, conform principiului poluatorul plătește, şi asigură predictibilitatea necesară investițiilor în infrastructură. Continuitatea serviciului public de salubrizare este protejată prin clauza legală de adaptare a contractelor.

4. Impactul asupra bugetului.

Proiectul nu generează cheltuieli suplimentare pentru bugetul de stat. Notificările şi planurile de implementare se elaborează din bugetul autorității publice centrale pentru protecția mediului. Evitarea penalităților care ar rezulta din neîndeplinirea țintelor la termenele inițiale reprezintă un efect bugetar pozitiv.

5. Consultări.

Proiectul se supune consultării asociațiilor de dezvoltare intercomunitară, asociațiilor reprezentative ale operatorilor de salubrizare, organizațiilor de implementare a răspunderii extinse a producătorilor, Autorității Naționale de Reglementare pentru Serviciile Comunitare de Utilități Publice și Administrației Fondului pentru Mediu, precum și avizului Consiliului Legislativ și al Consiliului Economic și Social.

CAPITOLUL 11

Destinatarii și calea de promovare.

Cui se adresează propunerile și ce se solicită fiecărei instituții.

Destinatar	Ce solicităm
Ministerul Mediului, Apelor și Pădurilor	Inițierea proiectului de lege; începerea planurilor de implementare pentru 2030; mandatul pentru negocierea EU ETS.
Parlamentul României (comisiile pentru mediu și administrație)	Promovarea proiectului ca inițiativă legislativă, în cazul în care Guvernul nu îl inițiază.
Autoritatea Națională de Reglementare pentru Serviciile Comunitare de Utilități Publice	Metodologia costurilor de referință pentru răspunderea extinsă; ghid pentru adaptarea contractelor.
Reprezentanța Permanentă a României la UE	Invocarea art. 192 alin. (5) TFUE în dosarele aflate în negociere.
Comisia Europeană (DG ENV)	Informarea asupra intenției de notificare și dialogul tehnic asupra planurilor de implementare.
Asociațiile de dezvoltare intercomunitară	Pregătirea studiilor pentru derogările de la colectarea separată și pentru adaptarea contractelor.

SURSE

Surse principale.

Actele Uniunii și documentele oficiale pe care se sprijină studiul.

- Directiva 2008/98/CE privind deșeurile, cu modificările aduse prin Directivele (UE) 2018/851 și 2025/1892.
- Directiva 1999/31/CE privind depozitele de deșeuri, cu modificările aduse prin Directivele (UE) 2018/850 și 2024/1785.
- Directiva 2010/75/UE privind emisiile industriale, cu modificările aduse prin Directiva (UE) 2024/1785.
- Regulamentul (UE) 2025/40 privind ambalajele și deșeurile de ambalaje.
- Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, art. 191–193.

- Curtea de Conturi Europeană, Raportul special nr. 23/2025.
- Agenția Europeană de Mediu, profilul de țară România, 2025.
- Comisia Europeană, raportul de avertizare timpurie privind România, 2023.
- Comisia Europeană, propunerea din 17 iulie 2026 privind extinderea EU ETS la incinerarea deșeurilor.

NOTE

Note și trimiteri.

1. Agenția Europeană de Mediu (EEA), Municipal and packaging waste management – country profile Romania, martie 2025 (date 2022 pentru deșeurile municipale, 2021 pentru ambalaje). ↩
2. Curtea de Conturi Europeană, Raportul special nr. 23/2025 – Gestionarea deșeurilor municipale (2025), inclusiv nota de subsol privind statele care au notificat amânarea țintei pentru 2025. ↩
3. Curtea de Conturi Europeană, Raportul special nr. 23/2025 – Gestionarea deșeurilor municipale (2025), inclusiv nota de subsol privind statele care au notificat amânarea țintei pentru 2025. ↩
4. Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, art. 192 alin. (5). ↩
5. Agenția Europeană de Mediu (EEA), Municipal and packaging waste management – country profile Romania, martie 2025 (date 2022 pentru deșeurile municipale, 2021 pentru ambalaje). ↩
6. Agenția Europeană de Mediu (EEA), Municipal and packaging waste management – country profile Romania, martie 2025 (date 2022 pentru deșeurile municipale, 2021 pentru ambalaje). ↩
7. Agenția Europeană de Mediu (EEA), Municipal and packaging waste management – country profile Romania, martie 2025 (date 2022 pentru deșeurile municipale, 2021 pentru ambalaje). ↩
8. Agenția Europeană de Mediu (EEA), Municipal and packaging waste management – country profile Romania, martie 2025 (date 2022 pentru deșeurile municipale, 2021 pentru ambalaje). ↩
9. Curtea de Conturi Europeană, Raportul special nr. 23/2025 – Gestionarea deșeurilor municipale (2025), inclusiv nota de subsol privind statele care au notificat amânarea țintei pentru 2025. ↩
10. Curtea de Conturi Europeană, Raportul special nr. 23/2025 – Gestionarea deșeurilor municipale (2025), inclusiv nota de subsol privind statele care au notificat amânarea țintei pentru 2025. ↩
11. Comisia Europeană, raportul de avertizare timpurie privind România, document al Consiliului ST 10478/23 ADD 17 (2023). ↩
12. Curtea de Conturi Europeană, Raportul special nr. 23/2025 – Gestionarea deșeurilor municipale (2025), inclusiv nota de subsol privind statele care au notificat amânarea țintei pentru 2025. ↩
13. Curtea de Conturi Europeană, Raportul special nr. 23/2025 – Gestionarea deșeurilor municipale (2025), inclusiv nota de subsol privind statele care au notificat amânarea țintei pentru 2025. ↩
14. Directiva 2008/98/CE, art. 11 alin. (2) lit. c)–e) și alin. (3), astfel cum a fost modificată prin Directiva (UE) 2018/851; planul de implementare – anexa IVb. ↩
15. Comisia Europeană, pachetele de decizii privind procedurile de constatare a neîndeplinirii obligațiilor din 30 ianuarie 2026 (sesizarea CJUE privind depozitele neconforme) și din 8–9 iulie 2026 (aviz motivat privind țintele pentru 2020). ↩
16. Ministerul Mediului, Apelor și Pădurilor, declarații publice (2026) privind stadiul PNGD revizuit: dezbatere publică 2 iunie 2026, aviz de mediu în curs, aprobare ulterioară prin hotărâre a Guvernului. ↩
17. Directiva 2008/98/CE, art. 11 alin. (2) lit. c)–e) și alin. (3), astfel cum a fost modificată prin Directiva (UE) 2018/851; planul de implementare – anexa IVb. ↩
18. Directiva 1999/31/CE, art. 5 alin. (5)–(8) și anexa IV, astfel cum a fost modificată prin Directiva (UE) 2018/850. ↩
19. Directiva 1999/31/CE, art. 5 alin. (5)–(8) și anexa IV, astfel cum a fost modificată prin Directiva (UE) 2018/850. ↩
20. Regulamentul (UE) 2025/40 (PPWR), art. 52 alin. (2) și (3); planul de implementare – anexa XI. ↩
21. Directiva 2008/98/CE, art. 10 alin. (3) și art. 22 alin. (1). ↩
22. Directiva (UE) 2024/1785 de modificare a Directivei 2010/75/UE și a Directivei 1999/31/CE; termen de transpunere: 1 iulie 2026. ↩

23. Propunerea Comisiei Europene din 17 iulie 2026 privind includerea incinerării deșeurilor municipale în EU ETS (începerea obligației de restituire în 2031, eșalonat 25%–100% până în 2034; opțiune de exceptare până la anul de referință 2035, cu notificare până la 31 iulie 2029). ↩
24. Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, art. 192 alin. (5). ↩
25. Directiva 2008/98/CE, art. 8a alin. (4). ↩
26. Curtea de Conturi Europeană, Raportul special nr. 23/2025 – Gestionarea deșeurilor municipale (2025), inclusiv nota de subsol privind statele care au notificat amânarea țintei pentru 2025. ↩

DESPRE STUDIU

Dreptul Uniunii conține mecanisme de amânare și derogare exact pentru statele care pornesc de la un nivel scăzut de infrastructură. România a folosit unul singur. Studiul inventariază cele opt mecanisme disponibile, termenele lor și efectele pasivității statului asupra operatorilor de salubrizare și propune o lege de aplicare.

ATAC ATENȚIE APĂRARE

radu&asociații
Veritas, Fiducia, Sapientia.

S.C.P.A. RADU ŞI ASOCIAŢII
Str. Nerva Traian nr. 16, bl. M35, sc. 3, et. 5, ap. 77, sector 3, București
Tel.: +40 785 276 357 · Fax: +40 21 456 11 97
mihai@radusiasociatii.ro · radusiasociatii.ro

Lucrarea are caracter informativ şi reflectă legislația în vigoare în octombrie 2026. Nu constituie consultanţă juridică pentru un caz concret.